

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ Ο ΛΕΚΚΟΣ

(Ιστορία ενός ανθρώπου και ενός...εστιατορίου)

ΡΑΓΕ ποιάς από τους καλούς παλούς 'Αθηναίους, δεν τον ήξερε:

Ήταν μιά φυσιογνωμία κι' αυτός στο παλαιό 'Αστυ της Παλλάδος, μιά μορφή, που συνυφάνθηκε πολύ με την παλιά 'Αθηναϊκή δημοσιογραφία.

—'Η δημοσιογραφία τον έθρεψε, αλλά και έτραפה από αυτόν, έλεγαν ο Τίμος ο Σταθόπουλος.

Και ό,τι πήρε ή δημοσιογραφία, το έδωσε ζωή. 'Η αλήθεια είναι όμως, ότι ο Μιχαλάκης ο Λεκκός, είχε και φτερά δικά του. 'Εστιατορός φτερά, που δεν ήσαν λίγα, ίσως από τα πολλά πουλερικά που...έσθιόντουσε, καθώς του λέγε ο Κονδυλάκης.

Όλοι, θέατα, θα καταλάβουν περί τίνος πρόκειται.

Πρόκειται για τον Μιχάλη τον Λεκκό, τον άλλοτε διευθυντή και 'Ιδρυτήν του 'Εστιατορίου ο 'Αθέρωφ, που είνε έναντι της Βουλής, και το όποιον ήταν, όπως και είνε πάντοτε, το πρώτο 'Εστιατόριο των 'Αθηνών, εις φαγητά, υλικά, καθαριότητα και πελατεία.

Σήμερα τον 'Αθέρωφ, τον συναγωνίζεται έπιτυχώς και του χει πάρε λιγά τα πρωτεία, το 'όλιγον παρακάτω. Διενθέρ, τ'ω Βασιλάκη του Κατσάκη.

Όπως και αν έχουν όμως τα πράγματα, αυτά τα δυο ρεστωράν, είνε τα συγκτερόντα σήμερα εις πελατεϊάν, ό,τι έκλεκτον στην διανόησιν, την πολιτική, τους οικονομικούς και διπλωματικούς κύκλους, έχει ή 'Αθήνα.

'Αλλά ας έρθουμε και πάλιν στον Μιχαλάκη τον Λεκκό.

Ο Λεκκός ενεφανίσθη και 'εγινώρισθη...πou λέει ο λόγος...στους κύκλους των λογίων, όταν ακόμη ήτανε γκαρσόνι στο 'Αστυ, στην όδον Σταδίου και παραπλεύρως του ξενοδοχείου των 'Αθηνών.

'Εκεί οικονομούσε κάθε δημοσιογραφική παραξενιά, έγραφε 'ταξέτορες, διά τους μη 'έχοντας να πληρώσουν, καρτερών με ύπομονην, έως το τέλος του μηνός, και είχε μη τόσο στη ζωή τότε δημοσιογραφίας, ώστε να παρακολουθί και τα νεκρώσια ακόμη, που 'εδημοσιεύοντο στις 'εφημερίδες, γιατί είχε μάθει ό,τι τις εισπράξεις των νεκρωσίων, τις μοιραζόντουσαν οι συντάκται τότε, αδελφικώς, αναμεταξύ των, και πήγαιναν την 'επομένη στο 'Αστυ να συμπουσιάσουν, εύχόμενοι μακροήμερουν το...μακαρίτη!

'Η δημοσίευσις δέ τότε ενός μνημοσύνου ή μιάς κηδείας, σέ μιά 'εφημερίδα, στοίχιζε πέντε δραχμάς, ενώ το γεύμα ή το δείπνον δεν ανέβαινε παραπάνω από 1 και 50 ή 1 και 75, όσο πλούσιος κι' αν ήσο. Για τοϋτο, σαν 'έδλεπε κηδείες ο Λεκκός, υποδεχόντανε...χαρούμενος τους δημοσιογράφους.

—'Ελα πάλι και πήρατε και σεις κληρονομιά, από τον μακαρίτη! έλεγαν.

'Κληρονομιάς, κατά τον Μιχαλάκη, ήταν το πεντόδραχμο της δημοσίευσεως στην 'εφημερίδα της κηδείας!

Πανηγύρεις δέ πανηγύρεων ήτανε για τον Μιχάλην, όταν 'έδλεπε θανατικό στην 'Αθήνα, τρείς και τέσσαρες, δηλαδή, μαζί κηδείες και μνημόσυνα στις 'εφημερίδες.

Μιά στιγμή όμως της ημέρας του, ήταν ιερή και απαραβίαστος για τον Λεκκό. Όταν 'εορδαίριζε το Ρέπουλη τη σούπα.

Ο μακαρίτης Ρέπουλης ήταν λίγο ευπαθής, ή νόμιζε πως είνε. Διαρκώς τον πονούσε το στομάχι του, και διαρκώς το απέδιδε αυτό στο φαγητό του!

—Μιχαλάκη, θα με δηλητηρήσεις πάλιν σήμερα; έλεγαν στο Λεκκό, σοβαρώς και μεγαλοπρεπώς, ο σπανίως γελών εκείνος άνθρωπος.

—Θεός φυλάξοι, κύρ Μανώλη!

—Μά ή ινομαιτοσύνη σου, χθές, με χάλασε.

—Να σοϋ φέρω σήμερα ένα φιδή ή μιά κοτούσπουα, και να της ριζώ μέσα και μερικά αυγά.

Και ο Λεκκός κατευθύνετο στην κουζίνα, όπου άργουσαν δρα άρετη.

'Εντωμεταξύ, οι άλλοι πελάται, που περίμεναν, τον ζητούσαν.

—Τάπ-τούπ! Τάπ-τούπ! τα προϋνία στα πιάτα.

—Μιχάλη! Τι 'γινες, Μιχάλη!

Ο Λεκκός πρόσβαλλε σοβαρώς, από την πόρτα της κουζίνας, σαν φραγκόπαππας 'εκτελών μυσταγωγίαν.

—Μια στιγμή, κύριοι! Κάμετε λίγη ύπομονή, φκιάνα, καθώς ελάτετε, τη σούπα τοϋ κ. Ρέπουλη!...

Όσοι βαρύναν και ο Ρέπουλην να περιμένει και τοϋ φώναζε:

—'Ελα, Μιχαλάκη, κάμε γρήγορα και...δηλητηριάσε με, μ' ό,τι θέλεις, είτε με φιδή, είτε με κοτούσπουα!

τε με κοτούσπουα!

Τόσον είχε συνδεθί ο Λεκκός με τους δημοσιογράφους, που, όταν άπεσκήρτησεν από το 'Αστυ, και...έπηξε τον 'Αθέρωφ, απέναντι από τη Βουλή, με τρείς κι' 'έξηντα στην τσέπη, είχε το ισχυρότερο όπλο στα χέρια του για την έπιτυχία της έπιχειρήσεώς του, είχε μαζί του την δημοσιογραφία.

Ο μόνος που δεν τον 'ακολουθούσε κι' έμεινε πιστός στο 'Αστυ, ήτανε ο Ρέπουλης, άλλα τον εύνοούσε.

—Ό,τι είνε ο 'Αθέρωφ, για την 'Ελλάδα, έλεγαν, είνε και το ξενοδοχείο 'Αθέρωφ, για το κοινοβουλευτικό πολιτεύμα.

—Πώς, τον έρωτούσαν.

—Φαντασθήτε, κύριοι, τί θα γινότανε, αν οι δουλευταί που τρώνε στον 'Αθέρωφ, τρώγαν σ' ένα άλλο ρεστωράν και γυρίζαν στη Βουλή, με χαλασμένα τα στομάχια!...

Ο 'Αθέρωφ, πρωτοανόιξε τις παραμονές των 'Ολυμπιακών αγώνων, τότε δηλαδή τοϋ Γεωργίου 'Αθέρωφ, ο άναμναρωτής τοϋ Σταδίου, θρισκόταν σ' όλων τα στόματα.

Το ξενοδοχείο λοιπόν 'ονομάσθηκν 'Αθέρωφ, χωρίς στους δυο νουνούς του, τον Κονδυλάκη και τον Κουσουλάκο. Η 'εφημερίδες, 'έξ άλλου, άρχισαν άμέσως μια τέτοια ρεκλάμα για το 'εστιατόριο αυτό, ώστε ή φήμη του 'εθάρσεν από μιάς άρχής στο κατακόρυφο.

Τό να τρώγν κανείς στον 'Αθέρωφ, την 'εποχήν εκείνη, ήτανε σχεδόν το ίδιο σαν να 'έπαίρει παράσημο.

Άπό την 'εποχή εκείνη, το ξενοδοχείο προχωρούσε—προχωρούσε, αναλλοίωτον. 'Η πελατεία του ηΐκανε εις αριθμόν και περιεκτικότητα πελατών. 'Η 'Αθήνα προώθει, άλλαζε χίλιες μορφές, το γκάς το δέδεχθη στην πόλη το ηλεκτρικό, τους ιπποειδηροδρόμους τα τραμ, τα ηλεκτροκίνητα και τα μόνιππα τ' ατοκίνητα, ασφαλτοστρώθηκαν οι δρόμοι, άεροπλάνα άρχισαν να βουίζουν στον ουράνω των 'Αθηνών, όλα άλλαζανε στην 'Αθήνα και στον κόσμο και μόνον ο 'Αθέρωφ είχε παραμείνει στην πρωτογενή του κατάσταση:

—Ήταν 'σαν παλιά Πατρινή ταβέρνα, όπως έλεγαν ο κ. Στάμ. Στάμ., χωρίς όμως να χάνη τα πρωτεία του.

—Βρέ Μιχαλάκη, γιατί δεν κανείς τοϋτο, γιατί δεν κανείς κείνος: τον ρωτούσαν οι πελάτες του.

—Δέν θαρμεσαι, απεκρίνετο ο ποιηρός ο Τσάκωνας—γιατί ο Λεκκός ήτανε άπο την Τσάκωνια. Σόπα και καλά πάμε έτσι όπου ελμαστε. 'Αν πάμε καλύτερα, θα τα χαλάσουμε!

'Εκεί μέσα έτρωγαν το το άνθρωπόφοδον 'έκεινο θηρίον ο Γαβρηλίδης. Ο Γαβρηλίδης ήταν χορτοφάγος, όπωροφάγος, φρουτοφάγος και νεροπότης. Όλη αὐτήν τη διαίτα την 'έκανε γιατί φοδόναν τον καρκίνω. Όταν 'έβλεπε τους πελάτας τοϋ Λεκκού να τρώνε άφθονο κρέας, άποκαλούσε το Λεκκό:—Μέγαν προμηθευτήν... καρκίνω στην 'Ελλάδα!

Παρ' όλες όμως τις πολυτελείς αυτές προφυλάξεις του, ο Γαβρηλίδης πέθανε από καρκίνω.

Ας επανέλθωμεν στον 'Αθέρωφ. Είπαμε ότι ο 'Αθέρωφ 'εξημέρωσε και 'ετραθήξε μέσα στην πελατεία του και το απόκοσμο 'έκεινο θηρίο, τον Γαβρηλίδη.

Ο ποιηρός Μιχαλάκης ήξερε τί τοϋ άρεσεν, και το 'έτοιμαζεν κάτι παχίες και χυλωμένες φασουλάδες με λάδι, καλό και άφθονο και σαλτσές από φρέσκα γόρτα, τις όποιες στόλιζεν από πάνω με κάτι μεγάλες, στρογγυλές, γυαλιστερές και προκλητικές, σαλυντικές 'έλπες, που 'εθουοιάσαν ιδιαιτέρως τον Γαβρηλίδη. Ο Γαβρηλίδης εύφραίνονταν θάλλοντας, πριν τα γευθί, τα διακοσμημένα σαλταφωμένα του και 'ερώνας:—Λεκκέ, πρέπει να σέ κάμωμεν δικτάτορα των 'Ελληνικών στομαχών!...

Κι' ο Λεκκός, μειδιών, το λεπτό μειδιάμα του, το χωρίς θάθος, ένα μειδιάμα που ηγοίονε σέ λεπτά και όλιγον σουφρωμένα χείλη, άπαντούσε, λέγοντας μιά άλθεια 'επιστημονική:—Ο καλύτερος γιατρός για τον κάθε ένα είνε το στομάχι του.

Ό,τι 'επάτει το στομάχι, 'έκεινο πρέπει και να φάς και τότε...καρκίνω μη φοδάσαι.

—Βουί! έπιθεθαίμεν...γαλλιστί και ο Ζαχαρίας ο Παπαντινίου.

—Αι! πώς, έλεγαν και ο Λεκκός, παρεξηγώντας τοϋ Παπαντινίου το 'Βουί! Αὐτό το λέει όλος ο κόσμος: 'Β σ'η λαού, εύχ'η Θεού!.

Άλλά τα τοϋ Λεκκού δέν εστατούσαν 'εδώ. Θα ξαναμιλήσουμε γι' αυτόν στο προσέχον.

Ο ΠΑΡΑΠΙΝΑΚΙΟΣ

